

Џон Чивер

САСТАНАК

Последњи пут када сам видео мог оца било је то на станици Гранд Централ. Ишао сам од куће моје баке у Адирондаксу у неку кућицу на Кејпу коју је моја мајка изнајмила, па сам писао оцу да ћу бити у Њу-јорку једно сат и по између возова и питао га да ли бисмо могли да ручамо заједно. Његова секретарица ми је написала да ћемо се наћи код шалтера за информације те сам га тачно у дванаест сати угледао како ми прилази кроз гомилу људи. За мене је он био стран – моја мама се развела од њега пре три године и од тада нисам био са њим – али чим сам га угледао осетио сам да је мој отац, моја пут и крв, моја будућност и моја судбина. Знао сам да ћу када будем одрастао бити нешто налик њему, мораћу да планирам моје походе унутар његових ограничења. Био је крупан човек, лепог изгледа и био сам јако срећан што га опет видим. Лупнуо ме је по леђима и протресао руку. „Здраво, Чарли”, рекао је. „Здраво дечко. Волео бих да те одведем у мој клуб, али он је у једној од улица са бројем шездесет, па ако треба да ухватиш неки рани воз рекао бих да би било боље да овде негде нађемо нешто да презалогајимо”. Загрлио ме је и ја сам омирисао оца онако како моја мајка помирише неку ружу. Била је то једна богата мешавина вискија, лосиона за после бријања, ималина, вунене тканине и јаког мириса зрелог мушкарца. Надао сам се да ће нас неко видети заједно. Пожелео сам да се фотографишемо. Желео сам некакив запис да смо били заједно.

Изашли смо из станице и отишли неком бочном улицом до ресторана. Још увек је било рано и ресторан је био празан. Шанкер се расправљао са дечаком који је испоручивао робу и био је ту и неки јако стари конобар у црвеном сакоу онамо поред кухињских врата. Сели смо, а мој та-

та је позвао гласно конобара. „*Kellner!*” Викао је он. „*Garcon! Cameriere! Ej њи!*” Његова бучност у празном ресторану изгледала је неприкладна. „Да ли бисмо могли да овде будемо мало услужени!” викао је. „Хоп, хоп!” А онда је пљеснуо рукама. Ово је привукло конобареву пажњу па се довукао до нашег стола.

„Јесте ли ви то мени пљескали рукама?” упитао је.

„Смирите се, смирити се, *sommelier*”, рекао је мој отац. „Ако није превише да од вас тражимо – ако то не би било превише изнад и преко обавеза радног места, ми бисмо желели два Бифитер Гибсонса.”

„Ја не волим кад ми се пљеска рукама”, рекао је конобар.

„Требало је да донесем пиштаљку”, рекао је мој отац. „Имам пиштаљку коју могу да чују само уши старих конобара. Сад, извадите ваше мало блокче и малу оловчицу па видите да ли можете ово тачно да прибележите: два Бифитер Гибсонса”.

„Ја мислим да би било боље да одете на неко друго место”, рекао је конобар тихо.

„То је”, рекао је мој отац, „један од најбрилијантнијих предлога који сам икада чуо. Хајде, Чарли, бежимо одавде”.

Ишао сам за оцем излазећи из овог ресторана и отишли смо у други. Овога пута није био толико бучан. Наша пића су дошла и он ме је унакрсно испитивао о сезони бејзбола. А онда је куцнуо о ивицу празне чаше својим ножем и почео поново да виче. „*Garcon, Kellner! Vi!* Да ли бисмо могли да вас оптеретимо да нам донесете још два иста пића”.

„Колико година има овај дечко?” упитао је конобар.

„То се”, рекао је мој отац, „под милим богом вас не тиче”.

„Извините, господине”, рекао је конобар, „али ја дечака нећу послужити још једним пићем”.

„Е, па, имам неких вести за вас”, рекао је мој отац. „Имам неке веома интересантне вести за вас. Ово никако није једини ресторан у Њу-јорку. Отворили су један нов, ту на углу. Хајдемо, Чарли”.

Платио је рачун и ја сам кренуо за њим из тог ресторана у један други. Овде су конобари носили розе сакое као што су ловачки сакое и било је пуно опреме за јахање на коњима по зидовима. Сели смо, а мој отац је опет почео да виче. „Управитељу ловачких паса! Хеј, држ’га и све што иде уз то. Волели бисмо нешто у шољи у облику потковице. Наиме, два Бибсон Грифитерса”.

„Два Бибсон Грифитерса?” рекао је конобар осмехујући се. „Знате ви још како шта желим”, љутито је рекао мој отац. „Хоћу два Бифитер Гибсонса и нек то буде брзо. Промениле су се ствари у веселој старој Енглеској. Бар ми тако каже мој пријатељ војвода. Хајде да видимо шта Енглеска може да произведе у смислу једног коктела”.

„Ово није Енглеска”, рекао је конобар.

„Не расправљајте се са мном”, рекао је мој отац. „Само урадите онако како вам је речено”.

„Само сам помислио да бисте желели да знате где се налазите”, рекао је конобар.

„Ако постоји иједна ствар коју не подносим”, рекао је мој отац, „онда је то дрска послуга. Хајдемо, Чарли”.

Четврти ресторан у који смо отишли био је италијански. „*Buon giorno*”, рекао је мој отац. „*Per favore, possiamo avere due cocktail americani, forti, forti. Molto gin, poco vermut*”.

„Ја не разумем италијански”, рекао је конобар.

„Ох, престаните да се измотавате”, рекао је мој отац. „Разумете италијански, и врло добро знате да знате. *Vogliamo due cocktail americani. Subito*”.

Конобар нас је оставио и отишао да разговара са шефом који је пришао нашем столу и рекао „Извините, господине, али овај сто је резервисан”.

„У реду”, рекао је мој отац. „Дајте нам неки други сто”.

„Сви столови су резервисани”, рекао је шеф.

„Схватам”, рекао је мој отац. „Не желите наше покровитељство. Је ли тако? Па, дођавола с вама. *Vada all' inferno*. Хајдемо, Чарли.

„Морам да ухватим мој воз”, рекао сам.

„Извини, сине”, рекао је мој отац. „Страшно ми је криво”.

Загрлио ме је и привукао к себи. „Отпратићу те до станице. Само да је било времена да одемо у мој клуб”.

„Све је у реду, тата”, рекао сам.

„Купићу ти новине”, рекао је. „Купићу ти новине да читаш у возу.”

Онда је пришао киоску с новинама и рекао, „Љубазни господине, да л' бисте били толико добри да ме почасите с једним од ваших проклетих, безвредних, поподневних издања новина од десет центи?” Продавац се окренуо од њега и загледао се у корице неког часописа. „Да ли ја то превише тражим, љубазни господине”, рекао је мој отац „да ли ја то превише ако тражим да ми продате један од ваших гнусних примерака жутог журнализма?”

„Морам да идем, тата”, рекао сам.

„Види, сачекај само тренутак, сине” рекао је. „Сачекај само тренутак. Хоћу да изнервирам овог типа”.

„Збогом, тата”, рекао сам и отишао низ степенице да ухватим воз, и то је био последњи пут када сам видео свог оца.

ЏОН ВИЛИЈАМ ЧИБЕР (John William Cheever, 1912–1982), рођен је у Масачусетсу. Између 1920. и 1930. године криза је осиромашила његову породицу, отац му се пропио, што је Џон тешко прихватио. Био је избачен из средње школе.

Објављивао је своје приче по часописима, и оне су углавном наилазиле на добре критике. Остатак живота обележила су морална и психичка посртања, алкохолничарске кризе и болест. Збирка прича Џона Чивера, објављена 1973, најпродаванија је збирка прича свих времена (125.000 примерака). Пред смрт је објавио роман *Ово стварно личи на рај*.

С енглеског превео и белешку о аутору сачинио ЂОРЂЕ КРИВОКАПИЋ